

Η Αγία Τατιανή με έσωσε από τα πυρά των βομβαρδιστικών (Μαρία Γιαχνάκη, δημοσιογράφος-πολεμική ανταποκρίτρια)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ήταν Αύγουστος του 2006, είχε ήδη περάσει όλο το καλοκαίρι κι εγώ κάλυπτα δημοσιογραφικά τον πόλεμο Λιβάνου-Ισραήλ ακόμη. Σε εκείνον τον πόλεμο άλλαξα εντελώς φιλοσοφία στη ζωή μου. Είχα χάσει τους συνεργάτες μου στον βομβαρδισμό της Τήρου στο Νότιο Λίβανο την ώρα που εγώ είχα βγει από το νοσοκομείο για να φέρω ένα συνάδελφο στο καταφύγιο κι εκείνοι είχαν μείνει μέσα. Είχα γλυτώσει από έναν δεύτερο βομβαρδισμό στο χωριό Κάνα όπου σκοτώθηκαν 54 παιδιά μέσα στο καταφύγιο για το οποίο γεγονός σχεδόν δεν μπορούσα να αρθρώσω λέξη στον αέρα των ειδήσεων αφού ήμουν από τους λίγους δημοσιογράφους στο χωριό που βομβαρδιζόταν ανελέητα (δεν θελω να πω πολλά).

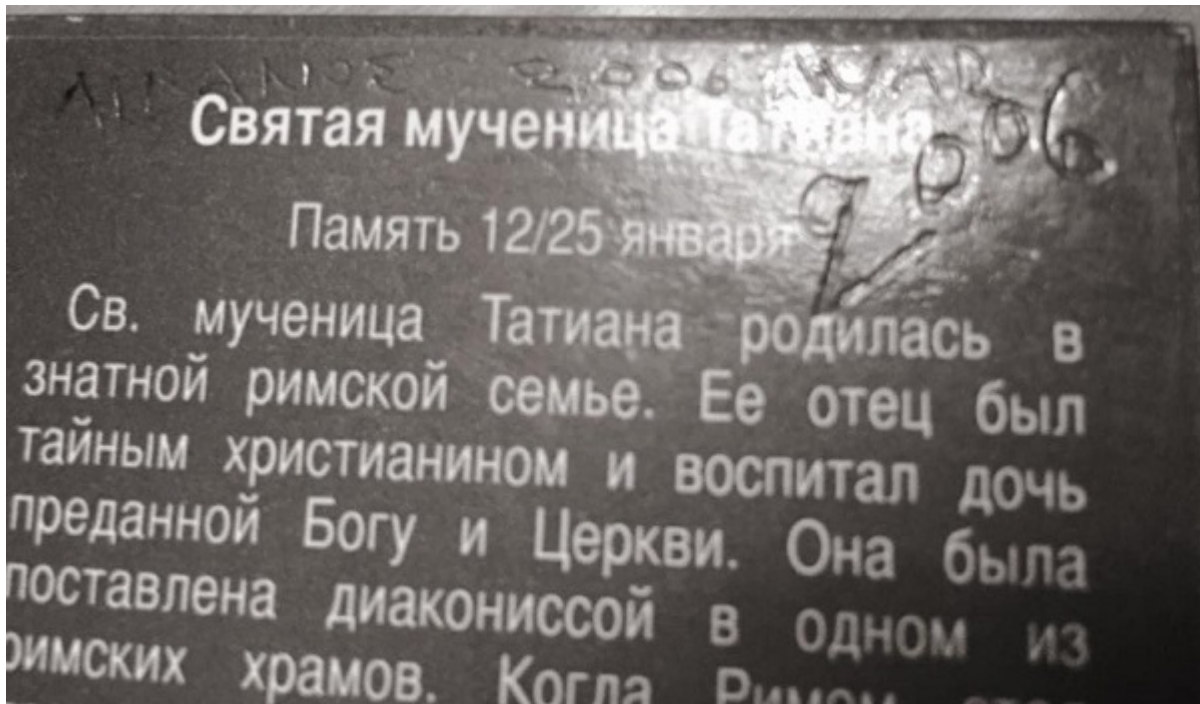
Η εικονίτσα που μου έδωσε η Τατιάνα

Τώρα προς το τέλος Αυγούστου και αφού ο Νότιος Λίβανος είχε ισοπεδωθεί έπρεπε να φύγω από την πλευρά της Συρίας και να βγω από τη χώρα μέσα στη νύχτα. Σε αυτόν τον πόλεμο είχα έναν καλό άγγελο που την έλεγαν Τατιάνα που με όλη της την οικογένεια με βοήθησαν και με έσωσαν πολλές φορές προσφέροντάς μου ασφαλή μέρη να μένω.

Το βράδυ εκείνο που έφευγα λοιπόν η Τατιάνα με πήρε αγκαλιά και μου έδωσε μια μικρή εικόνα μιας Αγίας που δεν ήξερα. Ήταν ανήσυχη για την έκβαση της εξόδου μου από τη χώρα. «Είναι η Αγία Τατιάνα μου είπε, σε παρακαλώ πάρτην μαζί σου. Θα σε προστατεύει».

Το ίδιο βράδυ λίγο πριν τα μεσάνυχτα περνούσα την κατεστραμμένη περιοχή και

τις βομβαρδισμένες γέφυρες με τον λιβανέζο οδηγό που θα με περνούσε στα σύνορα της Συρίας. Είχε μείνει μία και μοναδική γέφυρα που ήταν ακόμη στη θέση της και απο αυτήν επιχειρήσαμε να περάσουμε.

Πίσω από την εικονίτσα είχα χαράξει την ημερομηνία της νύχτας εκείνης

Ξαφνικά πάνω από τα κεφάλια μας λίγο πριν τα σύνορα με τη Συρία άρχισαν τα βομβαρδιστικά να γαζώνουν πίσω μας τη γέφυρα που μόλις περνούσαμε. Έσφιξα την εικόνα στα χέρια μου και η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει δυνατά. Κοίταξα τον οδηγό που είχε πατήσει τέρμα το γκάζι κάνοντας το αυτοκίνητο να μουγκρίζει και κλείνοντας τα μάτια μου προσευχήθηκα ώσπου βρέθηκα πια στο σημείο των Συνόρων με τη Συρία έχοντας ξεπεράσει τον κίνδυνο. Η μοναδική γέφυρα που ένωνε τις δύο χώρες είχε πια ισοπεδωθεί!

Εκεί οι Σύριοι στρατιώτες με ρωτούσαν δίνοντάς μου τσάι μαραμίγιε ποιον άγιο είχα βοηθό.....

Γράφω αυτήν την ιστορία γιατί σήμερα* γιορτάζει η Αγία αυτή η οποία μαρτύρησε για την πίστη της και έτσι θέλω να ΕΥΧΗΘΩ χρόνια πολλά και στην μακρινή μου φίλη Τατιάνα που ζει, Δόξα τω Θεώ ασφαλώς, ακόμη στο Λίβανο.

**Το κείμενο γράφτηκε στις 12 Ιανουαρίου 2017, ημέρα που εορτάζει η Αγία Τατιανή*